

Απόφαση 27 / 2023 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ - Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Χριστοδούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Κουβίδου, Βασίλειο Μαχαίρα, Αικατερίνη Κρυσταλλίδου και Σπυρίδωνα Κουτσοχρήστο-Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 2 Νοεμβρίου 2022, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Ελένης Μετσοβίτου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και της Γραμματέως Ευθυμίας Καλογεροπούλου, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσεύουσας - κατηγορουμένης Ε. Π. του Π., κατοίκου ... η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Άγγελο Μαραγκό, περί αναίρεσεως της υπ' αριθ. 597/2021 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Καλαμάτας και με υποστηρίζοντα την κατηγορία τον Α.-Π. Ν. του Π., κάτοικο ... ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Καλαμάτας, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και η αναιρεσεύουσα - κατηγορουμένη ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 19 Απριλίου 2022 αίτησή της αναίρεσης, η οποία ασκήθηκε ενώπιον της Προϊσταμένης του Τμήματος Ενδίκων Μέσων του Πρωτοδικείου Καλαμάτας Σταυρούλας Δημητροπούλου, έλαβε αριθμό 1/2022 και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 440/2022.

Αφού άκουσε Την Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης και να επιβληθούν τα έξοδα στην αναιρεσεύουσα και τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσεύουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 19-4-2022 αίτηση αναίρεσης της Ε. Π. του Π. ασκήθηκε στις 19-4-2022 από την ίδια αυτοπροσώπως με σχετική προς τούτο δήλωσή της στην γραμματέα του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Καλαμάτας, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, για την οποία (δήλωση) συντάχθηκε η υπ' αριθμ. 1/19-4-2022 έκθεση, κατά της υπ' αριθμ. 597/13-10-2021 απόφασης του ως άνω δικάσαντος ως δευτεροβάθμιου δικαστηρίου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Καλαμάτας, με την οποίαν (προσβαλλόμενη απόφαση), αφού κηρύχθηκε ένοχη η κατηγορουμένη και ήδη αναιρεσεύουσα, για το έγκλημα της παραβίασης δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση (άρθρο 169 Α ΠΚ, σε συνδυασμό με τις γενικές διατάξεις των άρθρων 1, 14, 16, 17, 18, 26 παρ. 1α', 27 παρ. 1, 51, 53 και 98 ΠΚ), επιβλήθηκε ακολούθως σ' αυτήν ποινή φυλακίσεως δέκα πέντε (15) μηνών, που ανεστάλη για τρία (3) έτη. Η εν λόγω αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε εμπροθέσμως, ήτοι εντός προθεσμίας είκοσι ημερών από την καταχώριση της ως άνω προσβαλλόμενης απόφασης στο ειδικό βιβλίο, καθ' όσον η ως άνω προσβαλλόμενη απόφαση καταχωρήθηκε καθαρογραμμένη στο ειδικό βιβλίο του ως άνω Πρωτοδικείου στις 30-3-2022 και νομοτύπως από δικαιούμενο και έχον προς τούτο συμφέρον πρόσωπο, ενώ στρέφεται κατά υποκείμενης σε άσκηση του εν λόγω ενδίκου μέσου απόφασης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 462, 464, 466 παρ. 1, 473 παρ. 2 και 3, 474 παρ. 1, 504 παρ. 1, εδ. α' και 505 παρ. 1, περ. α' ΚΠΔ. Επί πλέον αυτή (αναίρεση) περιλαμβάνει αναίρετικούς λόγους, συνιστάμενους, αφ'

ενός μεν, σε απόλυτη ακυρότητα που συνέβη κατά την διαδικασία στο ακροατήριο, αφ' ετέρου δε, σε σχετική ακυρότητα που συνέβη κατά την διαδικασία στο ακροατήριο και δεν καλύφθηκε και επί πλέον, σε έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης (άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α', Β' και Δ' ΚΠΔ) και συνεπώς, θα πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξετασθεί περαιτέρω ως προς την βασιμότητα των διαλαμβανόμενων σ' αυτήν σχετικών λόγων. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να αναφερθεί ότι ο υποστηρίζων την σχετική κατηγορία εις βάρος της κατηγορουμένης και ήδη αναιρεσείουσας, Α. - Π. Ν. του Π., δεν εμφανίσθηκε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, παρότι κλητεύθηκε νομίμως και εμπροθέσμως, όπως προκύπτει από το 13-5-2022 αποδεικτικό επίδοσης του Ανθυπαστυνόμου Δ. Χ., που υπηρετεί στο ΑΤ Καλαμάτας.

Με το άρθρο πρώτο του Ν. 4619/2019 (ΦΕΚ Α' 95/11-6-2019) κυρώθηκε ο νέος Ποινικός Κώδικας, ο οποίος άρχισε να ισχύει από 1η Ιουλίου 2019 (άρθρο δεύτερο του ανωτέρω νόμου και άρθρο 460 του νέου ΠΚ). Στο άρθρο 2 του νέου ΠΚ, ορίζεται, ότι "1. Αν από την τέλεση της πράξης έως την αμετάκλητη εκδίκασή της ίσχυσαν περισσότερες διατάξεις νόμων, εφαρμόζεται αυτή που στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορουμένου. 2. Αν μεταγενέστερος νόμος χαρακτήρισε την πράξη μη αξιόποινη (ανέγκλητη), παύει η εκτέλεση της ποινής που επιβλήθηκε καθώς και τα ποινικά επακόλουθά της, όπως και η εκτέλεση των μέτρων ασφαλείας". Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, με την οποία καθιερώνεται η αρχή της αναδρομικότητας του επεικέστερου ποινικού νόμου, που ίσχυσε από την τέλεση της πράξης μέχρι το χρόνο της αμετάκλητης εκδίκασης της υπόθεσης, ως επεικέστερος νόμος θεωρείται εκείνος που περιέχει τις ευμενέστερες για τον κατηγορούμενο διατάξεις, δηλαδή εκείνος, ο οποίος με την εφαρμογή του, με βάση τις προβλεπόμενες στη συγκεκριμένη περίπτωση προϋποθέσεις, επιφέρει ευνοϊκότερη για τον κατηγορούμενο ποινική μεταχείριση. Προς τούτο γίνεται σύγκριση των περισσότερων αυτών διατάξεων στο σύνολο των προϋποθέσεων που προβλέπονται από καθεμιά απ' αυτές. Εάν από τη σύγκριση αυτή προκύψει ότι ο κατηγορούμενος, όπως κατηγορείται, επιβαρύνεται το ίδιο από όλους τους νόμους, τότε εφαρμοστέος είναι ο νόμος που ίσχυσε κατά το χρόνο τέλεσης της πράξης, διαφορετικά εφαρμόζεται ο νεότερος επεικέστερος. Ειδικότερα, επεικέστερος είναι ο νόμος, που προβλέπει το χαμηλότερο ανώτατο όριο του είδους της ποινής, αν δε το ανώτατο όριο είναι το ίδιο, επεικέστερος είναι αυτός που προβλέπει το μικρότερο κατώτατο όριο. Για το χαρακτηρισμό ενός νόμου ως επεικέστερου ή μη λαμβάνεται κατ' αρχήν υπόψη το ύψος της απειλούμενης στερητικής της ελευθερίας ποινής, που θεωρείται βαρύτερη της χρηματικής, ενώ επί ίσων στερητικών της ελευθερίας ποινών λαμβάνεται υπόψη και η χρηματική ποινή. Κατ' εξοχήν δε, επεικέστερος είναι ο νόμος, που κατέστησε ατιμώρητη (ανέγκλητη) την πράξη (ΑΠ 439/2022, ΑΠ 1068/2021, ΑΠ 1242/2020). Κατά την διάταξη του άρθρου 232 Α παρ. 1 του προϊσχύσαντος μέχρι τις 30-6-2019 Ποινικού Κώδικα, με βάση την οποία διώχθηκε η κατηγορούμενη, "Όποιος με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής αποφάσεως, με την οποία υποχρεώθηκε σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρησή της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούλησή του, ή σε διάταξη εισαγγελέα σχετική με την προσωρινή ρύθμιση της νομής μεταξύ ιδιώτη και Δημοσίου ή Ο.Τ.Α. ή άλλου Ν.Π.Δ.Δ., τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι (6) μηνών, αν η πράξη δεν τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη". Η εν λόγω διάταξη, μετά την ισχύ του νέου Ποινικού Κώδικα από 1-7-2019, μεταφέρθηκε εν μέρει από το κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με την απονομή της δικαιοσύνης, στο κεφάλαιο των εγκλημάτων σχετικά με

τις προσβολές κατά της πολιτειακής εξουσίας και συγκεκριμένα, αριθμήθηκε ως άρθρο 169Α του νέου Ποινικού Κώδικα, με τίτλο "Παραβίαση δικαστικών αποφάσεων". Σύμφωνα δε με την παράγραφο 1 του νέου αυτού άρθρου, "Όποιος δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής ή εισαγγελικής απόφασης σχετική με τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων, τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή χρηματική ποινή". Ακολούθως μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 3 του Ν. 4637/18-11-2019 τιμωρείται "με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή". Ήδη δε, η ως άνω διάταξη, μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 34 του Ν. 4855/12-11-2021, διαμορφώνεται ως εξής: Άρθρο 169 Α με τίτλο "Παραβίαση δικαστικών αποφάσεων και συμφωνιών που επικυρώθηκαν από συμβολαιογράφο", "1. Όποιος δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής απόφασης πολιτικού δικαστηρίου ή σε εισαγγελική διάταξη, που αφορούν τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων ή την απαγόρευση προσέγγισης και επικοινωνίας μεταξύ προσώπων, τιμωρείται με φυλάκιση έως τρία έτη ή χρηματική ποινή...". Από την αντιπαραβολή της παλαιάς και νέας διατάξεως του ανωτέρω άρθρου, σαφώς προκύπτει, ότι η τελευταία είναι ευμενέστερη για τον κατηγορούμενο, αφού απαλείφθηκε από αυτήν η περίπτωση της εκ προθέσεως μη συμμόρφωσης σε προσωρινή διαταγή δικαστή ή δικαστηρίου ή σε διάταξη δικαστικής απόφασεως, με την οποία υποχρεώθηκε (ο κατηγορούμενος) σε παράλειψη ή σε ανοχή ή σε πράξη που δεν μπορεί να γίνει από τρίτο πρόσωπο και η επιχείρηση της εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούλησή του, η οποία (πράξη) δεν είναι πλέον αξιόποινη, ενόψει του ότι ήδη τιμωρείται μόνο όποιος δεν συμμορφώνεται σε προσωρινή διαταγή ή διάταξη δικαστικής ή εισαγγελικής απόφασεως σχετικής με τη ρύθμιση της νομής ή της κατοχής, την άσκηση της γονικής μέριμνας, την επικοινωνία με το τέκνο και τη ρύθμιση της χρήσης της οικογενειακής στέγης και της κατανομής των κινητών μεταξύ συζύγων (ΑΠ 588/2020, ΑΠ 173/2020). Από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει, ότι για την πλήρωση της ποινικής υπόστασης του προβλεπόμενου από αυτήν εγκλήματος απαιτείται, αντικειμενικά μεν, μεταξύ άλλων, η μη συμμόρφωση του δράστη σε διάταξη δικαστικής απόφασης, με την οποία αυτός υποχρεώθηκε σε πράξη και υποκειμενικά δόλος, που συνίσταται στη γνώση και στη θέληση παραβίασης της διατάξης της απόφασης. Ειδικότερα, η δικαστική απόφαση, που ρυθμίζει το δικαίωμα επικοινωνίας του γονέως με το ανήλικο τέκνο, είναι μεν διαπλαστική και όχι καταψηφιστική, πλην όμως, για την πλήρωση της αντικειμενικής και της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος τούτου δεν απαιτείται η παραβιαζόμενη αυτή απόφαση να διαλαμβάνει εξαναγκαστικά μέτρα (άρθρα 946, 947 ΚΠολΔ) ή να έχει επισπευσθεί αναγκαστική εκτέλεση της κατά τον ΚΠολΔ, ούτε απαιτείται τυπική επίδοση της απόφασης, αλλά αρκεί ο υπόχρεος προς συμμόρφωση να έλαβε με οποιονδήποτε τρόπο γνώση αυτής (ΑΠ 779/2022, ΑΠ 897/2019). Εξάλλου από το άρθρο 98 ΠΚ, προκύπτει ότι κατ' εξακολούθηση έγκλημα είναι εκείνο, το οποίο τελείται από το ίδιο πρόσωπο και απαρτίζεται από περισσότερες αυτοτελείς ομοειδείς μερικότερες πράξεις, διακρινόμενες χρονικά μεταξύ τους, που προσβάλλουν το ίδιο έννομο αγαθό και καθεμία από αυτές περιέχει πλήρη τα στοιχεία ενός και του αυτού εγκλήματος, ενώ συνδέονται μεταξύ τους με την ταυτότητα της προς εκτέλεση απόφασης (ενότητα δόλου). Σε περίπτωση μεταβολής του ποινικού νόμου κατά την διάρκεια τέλεσης εγκλήματος κατ' εξακολούθηση, εφαρμοστέος είναι ο νόμος που ισχύει κατά την τέλεση της τελευταίας μερικότερης πράξης, έστω και αν αυτός είναι αυστηρότερος, εφόσον βέβαια και

οι προγενέστερες από αυτόν πράξεις ήταν τιμωρητές, ενώ για τον χαρακτηρισμό του κατ' εξακολούθηση εγκλήματος ως κακουργήματος ή πλημμελήματος λαμβάνονται υπόψη όλες οι μερικότερες πράξεις (ΑΠ 692/2020). Περαιτέρω η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ λόγο αναίρεσης, όταν αναφέρονται σ' αυτήν, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο, ενώ σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο, προκειμένου να μορφώσει την καταδικαστική του κρίση, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ) χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι ακριβώς προέκυψε από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως, να προκύπτει με βεβαιότητα ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο ορισμένα από αυτά κατ' επιλογή. Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε αρχικά με τον Ν. 2329/1953 και εκ νέου με το ΝΔ 53/1974, που αποτελεί εγχώριο δίκαιο και κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος, έχει αυξημένη ισχύ έναντι των κοινών νόμων, προκύπτει ότι η πολιτεία, μέσω των οργάνων της, οφείλει να απαντά σε όλα τα επιχειρήματα του κατηγορουμένου και να εξετάζονται αυτά κατά τρόπο πραγματικό από το Δικαστήριο, δηλαδή το Δικαστήριο οφείλει να προβαίνει σε αποτελεσματική εξέταση των παρατηρήσεων, επιχειρημάτων και αποδείξεων που επικαλούνται οι διάδικοι, ενώ παραβίαση της ως άνω αρχής, πέραν της αναίρεσης για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, επάγεται απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας και ιδρύεται και ο από τα άρθρα 510 παρ. 1 στοιχ. Α' και 171 παρ. 1 περ. Δ' ΚΠΔ λόγος αναίρεσης (ΑΠ 501/2020), ενώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι εάν το Δικαστήριο δεν απαντήσει σε αυτοτελή ισχυρισμό, που έχει προβληθεί παραδεκτά, δηλαδή εγγράφως με καταχώρησή του στα πρακτικά και με προφορική ανάπτυξή του στο ακροατήριο, τότε ιδρύεται ο αναιρετικός λόγος της έλλειψης ακρόασης που επιφέρει απόλυτη ακυρότητα κατά την διαδικασία στο ακροατήριο (ΑΠ 127/2022, ΑΠ 861/2021, ΑΠ 884/2017). Δεν είναι απαραίτητη όμως, η αξιολογική συσχέτιση και συγκριτική στάθμιση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους και δεν απαιτείται να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για τον σχηματισμό της δικανικής κρίσης, ούτε χρειάζεται να διευκρινίζεται από ποιό ή από ποιά αποδεικτικά μέσα προέκυψε η κάθε παραδοχή. Όταν δε, εξαιρούνται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα άλλα, αφού δεν εξαιρέθηκαν ρητά, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολόγησης, γιατί δεν εξαιρούνται τα λοιπά. Περαιτέρω, η συνδρομή του δόλου, κατ' αρχήν, δεν απαιτεί ιδιαίτερη αιτιολογία, διότι αυτός ενυπάρχει στην θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και αποδεικνύεται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από την πραγμάτωση των περιστατικών αυτών και η σχετική με αυτόν αιτιολογία εμπεριέχεται στην κύρια επί της ενοχής αιτιολογία, μόνον δε, όταν αξιώνονται πρόσθετα στοιχεία για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος και συγκεκριμένα, είτε η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση

της πράξης (άμεσος δόλος), είτε η επιδίωξη ορισμένου περαιτέρω σκοπού (έγκλημα υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης), ο δόλος απαιτεί ιδιαίτερη αιτιολογία (ΑΠ 457/2022, ΑΠ 528/2020). Όμως, δεν αποτελούν λόγους αναίρεσης η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα, η εσφαλμένη εκτίμηση και αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων και των εγγράφων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη συσχέτισης των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της έλλειψης αιτιολογίας ή της εσφαλμένης εφαρμογής του νόμου και της έλλειψης νόμιμης βάσης, πλήττεται ανεπιτρέπτως, η αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα, κρίση του δικαστηρίου της ουσίας (ΟΛΑΠ 1/2005, ΑΠ 457/2022, ΑΠ 151/2021). Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Καλαμάτας, που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, δέχθηκε κατά το ενδιαφέρον την αναιρετική αυτή διαδικασία μέρος, ότι από τα μνημονευόμενα σ' αυτήν κατ' είδος αποδεικτικά μέσα και ειδικότερα, από την ανωμοτί κατάθεση του πολιτικώς ενάγοντος, από την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος κατηγορίας και από τα έγγραφα, τα οποία αναγνώσθηκαν στο ακροατήριο, σε συνδυασμό με την απολογία της κατηγορουμένης, προέκυψαν κατά την ανέλεγκτη ουσιαστική κρίση του, επί λέξει τα εξής: "Οι διάδικοι έχουν αποκτήσει έναν υιό, τον Π., που γεννήθηκε στις 09.07.2011, ενώ λίγες μέρες μετά τη γέννησή του, η έγγαμη συμβίωσή τους διασπάστηκε και η επιμέλεια του ανήλικου ανατέθηκε στη μητέρα του - κατηγορουμένη, με την οποία διαμένει. Αρχικά η επικοινωνία του ανήλικου με τον πατέρα του - πολιτικώς ενάγοντα ήταν ομαλή και τακτική, ενώ από το Πάσχα του έτους 2016 αιφνιδίως και χωρίς να μεσολαβήσει κάποιο ιδιαίτερα σημαντικό γεγονός κατέστη ανύπαρκτη. Ειδικότερα, αποδείχθηκε ότι αν και η επικοινωνία του πολιτικώς ενάγοντας με τον υιό του είχε ρυθμιστεί δυνάμει της με αριθμό 62/2015 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας, η οποία και εφαρμοζόταν κανονικά, αίφνης το Πάσχα του έτους 2016 ο ανήλικος υιός των διαδίκων αρνήθηκε να ακολουθήσει τον πατέρα του και έκτοτε διάκειται αρνητικά απέναντι του με αποτέλεσμα κάθε επικοινωνία να έχει αποκλειστεί. Ακολούθως, εκδόθηκε η με αριθμό 164/2017 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καλαμάτας, η οποία ρύθμισε προσωρινά την επικοινωνία του πολιτικώς ενάγοντας με τον υιό του κατά τρόπο ιδιαίτερα περιορισμένο και με παρουσία παιδοψυχολόγου και παιδοψυχιάτρου, πλην όμως και πάλι η επικοινωνία τους δεν αποκαταστάθηκε, καθώς ο ανήλικος αρνούταν πεισματικά να εισέλθει στο ιατρείο της παιδοψυχιάτρου, όπως τα ανωτέρω αναλυτικά αναφέρονται στο σκεπτικό της με αριθμό 145/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καλαμάτας - ειδική διαδικασία και δεν αμφισβητήθηκαν από τους διαδίκους. Εξάλλου, αποδείχθηκε - ως προελέχθη - ότι, αν και η επικοινωνία του πολιτικώς ενάγοντος με τον υιό του είχε ρυθμιστεί δυνάμει της με αριθμό 62/2015 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας, κατά τον τρόπο που αναλυτικά αναφέρεται σε αυτή αλλά και στο διατακτικό της παρούσας, η κατηγορουμένη - αν και γνώριζε ότι έχει τη σχετική υποχρέωση - με πρόθεση δεν παρέδωσε τον ανήλικο υιό της στον πατέρα του, προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμα επικοινωνίας από τις 02.05.2016 ως τις 08.05.2016, στις 09.05.2016, στις 11.05.2016, στις 13.05.2016, στις 16.05.2016, στις 18.05.2016, στις 20.05.2016, στις 23.05.2016, στις 25.05.2016, στις 27.05.2016, στις 30.05.2016, την 01.06.2016, στις 03.06.2016, στις 06.06.2016, στις 08.06.2016, στις 10.06.2016, στις 13.06.2016, στις 15.06.2016, στις 17.06.2016, στις 20.06.2016, στις 22.06.2016, στις 24.06.2016, στις 27.06.2016, στις 29.06.2016, την 01.07.2016, στις 04.07.2016, στις 06.07.2016, στις 08.07.2016, στις 11.07.2016, στις 13.07.2016, από τις 15.07.2016 ως τις 31.07.2016, την 01.08.2016, στις 03.08.2016, στις 05.08.2016, στις 05.09.2016, στις 07.09.2016, στις 09.09.2016, στις 12.09.2016, στις 14.09.2016

και στις 16.09.2016. Η κατηγορουμένη ισχυρίζεται ότι η ματαίωση της ρυθμισθείσας επικοινωνίας δεν οφείλεται στην ίδια αλλά στην επίμονη άρνηση του ανήλικου υιού της, ο οποίος δεν επιθυμούσε να επικοινωνήσει με τον πατέρα του, "παρά τις δικές της διαρκείς παραινέσεις, νουθεσίες και προτροπές", πλην όμως ο ισχυρισμός της δεν κρίνεται αληθής. Ειδικότερα, ως προελέχθη, η επικοινωνία του ανήλικου με τον πολιτικώς ενάγοντα υπήρξε έως έως το Μάϊο του έτους 2016 ομαλή, ενώ έκτοτε ο ανήλικος αρνούνταν πεισματικά να δεχθεί οποιαδήποτε προς τούτο προσέγγιση, ιδίως εξαιτίας των χειρισμών της κατηγορουμένης. Χαρακτηριστική προς τούτους είναι ιδίως η αναφορά στις συνεδρίες με την παιδοψυχολόγο Α. Κ., όπου αναφέρεται η συνεχής επέμβαση της κατηγορουμένης στην απόπειρα της παιδοψυχολόγου να δημιουργήσει επαφή με τον ανήλικο και η αποχώρησή της, προκαλώντας την άμεση αντίδραση του ανήλικου κατά την πρώτη συνεδρία και η άρνηση της κατηγορουμένης να συνομιλήσει με την παιδοψυχολόγο κατά τη δεύτερη συνεδρία, όπως τα ανωτέρω καταγράφονται τόσο στη με αριθμό 145/2019 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καλαμάτας όσο και στη με αριθμό 92/2020 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας. Ακολουθώντας, το δικαστήριο κρίνει ότι είναι αληθές ότι ο ανήλικος δεν επιθυμούσε να επικοινωνεί κατά τις ανωτέρω ημερομηνίες με τον πολιτικώς ενάγοντα, πλην όμως η άρνηση αυτή ήταν επίκτητη και οφειλόμενη στη συμπεριφορά της κατηγορουμένης. Το δικαστήριο κρίνει ότι η κατηγορουμένη με πρόθεση αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση τη δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανήλικου με τον πολιτικώς ενάγοντα - πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν και επομένως πρέπει να κηρυχθεί ένοχη". Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί ότι η κατηγορουμένη και ήδη αναιρεσείουσα υπέβαλε στο προαναφερθέν δευτεροβάθμιο δικαστήριο, τον παρακάτω αναφερόμενο ισχυρισμό, που καταχωρήθηκε αυτολεξεί στην προσβαλλόμενη απόφαση και έχει επί λέξει ως εξής: "...στο πλαίσιο της οποίας (προκειμένης ποινικής υπόθεσης) θα υποβάλλω (πέραν της άρνησης της κατηγορίας), επικουρικά, τον αυτοτελή ισχυρισμό μου ότι "...Λόγος άρσης του καταλογισμού για το αδίκημα του άρθρου 169 Α ΠΚ μπορεί να συνιστά και "το ανθρωπίνως φευκτόν της υπαιτιότητας" ή η ανθρωπίνη δυνατότητα για συμμόρφωση, λόγος ο οποίος συντρέχει όταν έκτακτες καταστάσεις ασκούν στον δράστη τέτοια ψυχική πίεση, που τον εμποδίζουν να ενεργοποιήσει την βούληση, που ο ίδιος έχει διαμορφώσει ως ψυχοπνευματική προσωπικότητα, για να αποφεύγει την προσβολή των δικαιοκίνων επιταγών, που πηγάζουν από το ποινικό δίκαιο, με αποτέλεσμα, εξαιτίας ακριβώς της ψυχικής αυτής πίεσης, που αυτός υφίσταται, να παραβιάζει στη συγκεκριμένη περίπτωση, την συγκεκριμένη προσταγή του ποινικού δικαίου, την οποία και δεν θα παραβίαζε αυτός, αν δεν συνέτρεχαν οι έκτακτες αυτές καταστάσεις και η συνακόλουθη επί του δράστη ισχυρή ψυχική πίεση, έτσι ώστε να μην εμφανίζεται ο δράστης ως προσωπικότητα αρνητική ως προς τις αξιολογήσεις του ποινικού δικαίου, και με αυτήν την έννοια και για το λόγο αυτό η αντίθεσή του προς αυτές να είναι συγγνωστή και η πράξη του να μην είναι καταλογιστή σε αυτόν. Κατά την αξιολόγηση για τη συνδρομή του άνω λόγου αποκλεισμού του καταλογισμού βαρύνουσα σημασία, αλλά όχι αποκλειστική έχει "το δύνασθαι" του μέσου συνετού ανθρώπου, όταν βρίσκεται στις ίδιες έκτακτες καταστάσεις. Τέτοιο λόγο αποκλεισμού του καταλογισμού αποτελεί και εκείνη η περίπτωση σύγκρουσης καθηκόντων, κατά την οποία ο δράστης, ευρισκόμενος σε έκτακτες καταστάσεις, δοκιμάζει μια ισχυρή για τον ίδιον ηθική επιταγή, η οποία και εξ αντικειμένου αποτελεί ηθική επιταγή σύμφωνα με την κρατούσα κοινωνική αντίληψη περί ηθικής, όπως η κρατούσα αυτή αντίληψη νοείται στο πλαίσιο της έννοιας των χρηστών ηθών και εξαιτίας της ισχυρής ψυχικής πίεσης που υφίσταται λόγω της ηθικής αυτής

επιταγής, εκπληρώνει την επιταγή αυτήν, παραβιάζοντας ποινική διάταξη, που στη συγκεκριμένη περίπτωση ρυθμίζει δεσμευτικά το νομικό δέον της συμπεριφοράς του. Λόγος άρσης του καταλογισμού του γονέα που κατηγορείται για την πράξη του άρθρου 169 Α ΠΚ συνιστά η ισχυρή ψυχική πίεση που ασκούσε σε αυτόν η ψυχολογική κατάσταση του τέκνου που αρνείται επιμόνως να επικοινωνήσει με τον έχοντα δικαίωμα επικοινωνίας γονέα, όταν μόνο με την άσκηση ψυχολογικής και σωματικής βίας προς το τελευταίο, κατά παράβαση του λειτουργικού δικαιώματος της γονικής του μέριμνας και πρόδηλη αντίθεση προς το συμφέρον του τέκνου, θα ήταν εφικτό να υλοποιηθεί η επικοινωνία με τον έχοντα το σχετικό δικαίωμα γονέα. Στην επίδικη περίπτωση ισχυρίζομαι βάσιμα και αληθώς ότι το ανήλικό τέκνο μας, παρά τις δικές μου διαρκείς (δηλαδή, όχι μόνο κατά τους επίδικους χρόνους) παραινέσεις, νουθεσίες και προτροπές, τουτέστιν παρά τη συνεχή προσπάθειά μου δημιουργίας και διατήρησης κλίματος ομαλότητας και συνθηκών κατάλληλων για την επικοινωνία αυτού με τον πατέρα του Α. Ν., το ίδιο αρνείτο σταθερά και επίμονα (στις περιπτώσεις που υπήρξε, πράγματι, αντίρρησή του επικοινωνίας) να επικοινωνήσει με τον τελευταίο, ώστε μόνο με την επ' αυτού άσκηση σωματικής βίας, κατά παράβαση του λειτουργικού δικαιώματός μου επιμέλειάς του, θα ήταν δυνατή η εκ μέρους μου "παράδοση" του στον εγκαλούντα. Τούτο πιστοποιείται αναμφίβολα και από την υπ' αρ. 92/2020 μη οριστική απόφαση του Μονομελούς Εφετείου, το οποίο κρισιολογεί σαν επιβεβλημένη τη διενέργεια παιδοψυχιατρικής πραγματογνωμοσύνης για τη διακρίβωση των ακριβών αιτίων της σταθερής άρνησης του τέκνου να επικοινωνήσει με τον πατέρα του". Το παραπάνω δευτεροβάθμιο δικαστήριο στην συνέχεια κήρυξε ένοχη την κατηγορουμένη και ήδη αναιρεσεύουσα του ότι: "Στην ... κατά το χρονικό διάστημα από τις 2-5-2016 έως τις 16-9-2016, με περισσότερες πράξεις που συνιστούν εξακολούθηση του ιδίου εγκλήματος, με πρόθεση, δεν συμμορφώθηκε σε δικαστική απόφαση, με την οποία υποχρεώθηκε σε πράξη που εξαρτιόταν από τη δική της βούληση. Συγκεκριμένα, στον ανωτέρω τόπο και κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, αν και σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 62/2015 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας είχε την υποχρέωση να παραδίδει στον εγκαλούντα πρώην σύζυγό της, Α. - Π. Ν. του Π., το ανήλικό τέκνο τους, Π., έτοιμο προς επικοινωνία: α) κάθε Δευτέρα και Τετάρτη, από ώρα 17.00 έως ώρα 20.00, για το διάστημα από 15/4 έως και 15/10 και από ώρα 16.30 έως ώρα 19.30, για το διάστημα από 16/10 έως 14/4, κάθε έτος, με τόπο επικοινωνίας την οικία του εγκαλούντος και επιστροφή στην οικία της κατηγορουμένης, κατά τη λήξη του χρονικού διαστήματος της επικοινωνίας, β) κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο από ώρα 17.00 της Παρασκευής έως ώρα 18.00 της Κυριακής, με τόπο επικοινωνίας την οικία του εγκαλούντος και επιστροφή στην οικία της κατηγορουμένης, κατά τη λήξη του χρονικού διαστήματος της επικοινωνίας, γ) κάθε Παρασκευή, που δεν την ακολουθεί Σαββατοκύριακο επικοινωνίας από ώρα 17.00 έως ώρα 20.00 για το διάστημα από 15/4 έως και 15/10 και από ώρα 16.30 ως ώρα 19.30, για το διάστημα από 16/10 έως και 14/4, κάθε έτος, με τόπο επικοινωνίας την οικία του εγκαλούντος και επιστροφή στην οικία της κατηγορουμένης, κατά τη λήξη του χρονικού διαστήματος της επικοινωνίας, δ) κατά τις εορτές του Πάσχα από την Κυριακή των Βαΐων και ώρα 11.00 έως το Μεγάλο Σάββατο και ώρα 11.00 για μεν τα έτη που λήγουν σε μονό αριθμό και από ώρα 11.00 το Μεγάλο Σάββατο έως ώρα 11.00 την Κυριακή του Θωμά για τα έτη που λήγουν σε ζυγό αριθμό με τόπο επικοινωνίας την οικία του εγκαλούντος και επιστροφή στην οικία της κατηγορουμένης, κατά τη λήξη του χρονικού διαστήματος της επικοινωνίας, ε) κατά τις θερινές διακοπές από την 15η Ιουλίου και ώρα 19.00 έως την 31η Ιουλίου και ώρα 19.00 και από τη 16η Αυγούστου και ώρα 19.00 έως την 31η Αυγούστου και ώρα 19.00, με τόπο επικοινωνίας την οικία του εγκαλούντος και επιστροφή

στην οικία της κατηγορουμένης, κατά τη λήξη του χρονικού διαστήματος της επικοινωνίας, και στ) κατά την ημέρα της ονομαστικής του εορτής, από ώρα 10.00 έως 14.00 και κατά την ημέρα των γενεθλίων του, από ώρα 16.00 έως ώρα 22.00 για τα έτη που λήγουν σε ζυγό αριθμό με τόπο επικοινωνίας την οικία του εγκαλούντος και επιστροφή στην οικία της κατηγορουμένης, κατά τη λήξη του χρονικού διαστήματος της επικοινωνίας, προκειμένου αυτός (εγκαλών) να ασκεί το δικαίωμα της επικοινωνίας του κατά τα οριζόμενα στην εν λόγω δικαστική απόφαση, δεν έπραξε τούτο, καθόσον αυτή (κατηγορουμένη) δεν παρέδωσε το ως άνω ανήλικο τέκνο στον ανωτέρω εγκαλούντα προς επικοινωνία από τις 2/5/2016 ως 8/5/2016, 9/5/2016, 11/5/2016, 13/5/2016, 16/5, 18/5, 20/5, 23/5, 25/5, 27/5, 30/5, 1/6, 3/6, 6/6, 8/6, 10/6, 13/6, 15/6, 17/6, 20/6, 22/6, 24/6, 27/6, 29/6, 1/7, 4/7, 6/7, 8/7, 11/7, 13/7, από τις 15/7 ως 31/7, 1/8, 3/8, 5/8, 5/9, 7/9, 9/9, 12/9, 14/9 και 16/9".

Με το πρώτο σκέλος του πρώτου αναιρετικού λόγου η αναιρεσείουσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση την απορρέουσα από το άρθρο 510 παρ. 1, στοιχ. Α' ΚΠΔ, πλημμέλεια, ισχυριζόμενη ότι η παράβλεψη από το ως άνω δευτεροβάθμιο δικαστήριο του ως άνω σχετικού αυτοτελούς ισχυρισμού της συνιστά απόλυτη ακυρότητα του άρθρου 171 ΚΠΔ και "σε κάθε περίπτωση η μη απάντηση του Δικαστηρίου σε αυτοτελή ισχυρισμό συνιστά έλλειψη ακρόασης κατά το άρθρο 170 παρ. 2 που επιφέρει σχετική ακυρότητα της διαδικασίας" και με το δεύτερο σκέλος του ως άνω πρώτου λόγου προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση την από το άρθρο 510 παρ. 1, στοιχ. Β', απορρέουσα πλημμέλεια, ενώ με τον δεύτερον αναιρετικό λόγο προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση την έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, δηλαδή την απορρέουσα από το άρθρο 510 παρ. 1, στοιχ. Δ' ΚΠΔ, πλημμέλεια. Με τις προαναφερθείσες κατά τον συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού παραδοχές, η προσβαλλόμενη απόφαση διέλαβε την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, διότι σε αυτήν περιέχονται με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ως άνω εγκλήματος, δηλαδή της εκ μέρους της αναιρεσείουσας τέλεση του εγκλήματος της παραβίασης δικαστικής απόφασης κατ' εξακολούθηση. Ειδικότερα, αναφέρονται όλα τα αποδεικτικά μέσα τα οποία ελήφθησαν υπόψη και συνεκτιμήθηκαν, ήτοι η ανωμοτί κατάθεση του πολιτικώς ενάγοντος Α. - Π. Ν., η ένορκη κατάθεση της μάρτυρος κατηγορίας Ε. συζ. Π. Ν., όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, τα οποία αναγνώσθηκαν στο ακροατήριο αλλά και η απολογία της κατηγορουμένης, ενώ περαιτέρω αναφέρεται ακόμη η άρνηση της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης να συμμορφωθεί στην προαναφερθείσα υπ' αριθμ. 62/2015 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Καλαμάτας, με την οποίαν είχε ρυθμισθεί με κάθε λεπτομέρεια η επικοινωνία του ως άνω εγκαλούντος Α. - Π. Ν. του Π., με το προαναφερθέν ανήλικο τέκνο του, Π. Ν., ο τρόπος, οι προφάσεις και τα μέσα που χρησιμοποίησε η κατηγορουμένη για να παρεμποδίσει αυτή την επικοινωνία, οι χρόνοι τέλεσης του εν λόγω αδικήματος ταυτιζόμενοι απόλυτα με τον χρόνο ισχύος της σχετικής ως άνω δικαστικής αποφάσεως και επί πλέον, ο δόλος της αναιρεσείουσας-κατηγορουμένης, ο οποίος προκύπτει από την εκ μέρους της γνώση της σχετικής υποχρέωσής της, να φροντίζει δηλαδή να παραλαμβάνει κάθε φορά ο εγκαλών το ανήλικο τέκνο του, ώστε να επιτυγχάνεται με τον τρόπον αυτόν η επικοινωνία μαζί του, σύμφωνα με τα αναλυτικώς προβλεπόμενα από την παραπάνω σχετική δικαστική απόφαση, αλλά και την θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών πραγμάτωσης του εν λόγω αδικήματος, ενώ στην περί της ενοχής αιτιολογία περιλαμβάνεται και

η απάντηση επί του προαναφερθέντος ισχυρισμού της κατηγορουμένης - αναιρεσείουσας περί άρσης του καταλογισμού της, που όμως στην πραγματικότητα συνιστά άρνηση της κατηγορίας και όχι αυτοτελή ισχυρισμό, τον οποίον πάντως το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού έλαβε υπόψη του και τον αξιολόγησε, ακολούθως τον απέρριψε, δεχόμενο ότι είναι μεν αληθές πως ο ανήλικος δεν επιθυμούσε να επικοινωνεί κατά τις ανωτέρω ημερομηνίες με τον πολιτικώς ενάγοντα πατέρα του, αλλά η άρνησή του αυτή οφειλόταν στην συμπεριφορά της κατηγορουμένης, η οποία ενεργώντας με πρόθεση, αποφάσισε να παραβιάσει κατ' εξακολούθηση την δικαστική απόφαση και να μην επιτρέψει την επικοινωνία του ανηλίκου με τον πολιτικώς ενάγοντα - πατέρα του, επιθυμώντας την πλήρη αποξένωσή του από αυτόν. Εξάλλου, οι υπόλοιπες αιτιάσεις, κατά το μέρος που συνιστούν διαφορετική αξιολόγηση του περιεχομένου της ανωμοτί εξέτασης, της μαρτυρικής κατάθεσης και των αναγνωσθέντων στο ακροατήριο εγγράφων και της απολογίας της κατηγορουμένης και καταλήγουν σε αμφισβήτηση της αναιρετικά ανέλεγκτης ουσιαστικής κρίσης του δικαστηρίου, προβαλλόμενες υπό την επίφαση της έλλειψης αιτιολογίας, είναι απαράδεκτες. Επομένως όλοι οι προαναφερθέντες αναιρετικοί λόγοι είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. Κατ' ακολουθίαν των προαναφερθέντων και μη υπάρχοντος άλλου λόγου αναίρεσης, πρέπει να απορριφθεί η ως άνω κρινόμενη αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ. 597/2021 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Καλαμάτας που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ενώ πρέπει ακόμη να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 578 παρ. 1 ΚΠΔ), όπως αμέσως παρακάτω στο διατακτικό αυτής της απόφασης ορίζεται ειδικότερα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 19-4-2022 αίτηση για αναίρεση της υπ' αριθμ. 597/2021 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Καλαμάτας που δίκασε ως δευτεροβάθμιο δικαστήριο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αναιρεσείουσα στην καταβολή των εξόδων της ποινικής διαδικασίας ποσού διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 14 Δεκεμβρίου 2022.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 11 Ιανουαρίου 2023.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ